

Дидактическа задача: Прочетете текста и го преразкажете подробно от името на неутрален разказвач.

ИЗ „НА ИЗТОК ОТ ЗАПАДА“

Мирослав Пенков

[...]

Плувахме бавно, стояхме близо до брега. Хванах една мрянка под някакъв камък, но Вера ме накара да я пусна. Най-сетне видяхме кръста над водата. Грамаден, тежък, с ръждясали крака, с ръце, които улавяха залезното слънце.

Кой не знаеше историята за удавената църква? Едно време, преди Балканската, на изток от реката живял някой си богаташ. Деца нямал, нито пък жена, та като легнал да мре, повикал слугата с последно желание – да построят с негови средства църква в селото. Построили църквата на запад от реката, а за да я изпише, селяните повикали отдалеч един млад зограф. Две години майсторът изписвал църквата. Запознал се там с едно девойче, влюбил се в него, оженили се и заживели двамата, на запад от реката, близо до църквата.

Пламнали Балканските войни. След тях и Първата световна. България загубила войните и много българска земя раздали на сърбите. В селото пристигнали трима чиновници – един руснак, един французин, един англичанин. Рекли: това, що се простира на изток от реката, остава в България. Това, що лежи на запад, е вече сръбско. Войници завардили бреговете, решили да съборят моста. Като се върнал младият зограф (той бил заминал да изписва друга църква), войниците го спрели. Не можело, казали му, да прекоси границата, да се върне при жена си.

В отчаянието си зографът насъбрал народ и го заставил да отклонят реката на запад, на запад, догде не заобиколяла цяло село. Защото заповедта била такава: що лежало на изток от реката, оставало в България.

Така и не мога да си представя как са пренасяли тия камъни, тия дървета, как са ги натрупали на камара. Защо войниците не са ги спрели, аз не знам. Но отклонили реката и изглеждало, сякаш ще заобиколи тя селото. Ала усукала се реката, облизала с езика си друг

път, по-пряк и лесен. Нахлула през долната махала. Погълнала хõра и къщи. Дори и църквата, в която майсторът бил вложил две години труд, останала в търбуха ѝ.

С Вера погледахме кръста, а аз изскочих на брега.

– Дълбокичко изглежда – казах.

Тя ме потупа по гърба.

– Ако те е страх, няма нищо.

Но имаше нещо. Стиснах очи, поех дълбоко дъх и скочих.

– Плувай до кръста! – подвикна тя след мен.

Плувах, като че носех обувки от желязо. Сграбих разпятieto и стъпих на хлъзгавия купол. След малко дойде и Вера и за да не я отнесе реката, на свой ред сграбчи кръста.

– Искаш ли погледнем стените? – попита ме.

– А ако се заклешим?

– Ще се удавим.

Тя се разсмя и пак ме сръчка.

– Давай, Носе, гмурни се заради мен.

Отпървом ми беше трудно да се гмуркам с отворени очи. Течението ни теглеше и плувахме с всичка сила, за да достигнем до малкото прозорче под купола. Уловихме решетките и погледнахме вътре. Въпреки мътната вода очите ми паднаха на тоя стенопис: брадат мъж, коленичил до една скала, с ръце, сплетени в молитва. Мъжът се вираше надолу, а пък в далечината към него летеше малко птиче. Под птичето искреше златна чаша.

[...]

Речник:

мрянка – вид речна риба